

Voorproefje *Bor ziet spoken* van Harmen van Straaten

(verschijnt 16 maart)

Bij het ontbijt krijgt Bor een donderpreek. Zijn vader is vreselijk boos.

'Heel kinderachtig wat je gisteren hebt gedaan. Eerst probeer je op allerlei manieren mij te vertellen dat het hier spookt. Als dat niet werkt, ga je maar zelf spoken. Waarom? Zodat we hier weggaan? Terwijl we hier zo mee boffen. Vanaf nu is het een verboden woord in dit huis, spoken. Heb je dat goed begrepen? Ik wil het niet meer horen of uitspreken. En je goocheldoos lever je ook bij me in. Geen trucs meer waarbij je uit een fles komt. Of dat doet geloven.'

Bor knikt de hele tijd. Hij durft niet te wijzen naar de vaas die nu boven de kast wegzweeft en... in duizend stukjes op de grond valt! Zijn vader schrikt er ook van.

'Hoe kan dat nou weer, je zou bijna zeggen dat het hier aan het...'

Papa likt nog net een woord in. Misschien een woord dat rijmt op gebroken. Net zoals de vaas op de grond.

Bor knikt. Hij weet zeker dat het hier spookt.

Vazen gaan niet uit zichzelf zweven. En het is ook geen goochelkunstje. Want daar heeft hij geen talent voor. Hij heeft die doos nog nooit aangeraakt. Nee, er is iets anders waardoor die vaas ging vliegen.

Na het ontbijt loopt Bor naar de begraafplaats. Hij moet nadenken, heel hard nadenken.

Bij een engel met een afgebroken vleugel gaat hij zitten.

Bor kijkt voor zich uit met samengeknepen ogen en zijn oren wijd open. Er zijn hier heel vreemde zaken aan de hand, denkt hij bij zichzelf.

Die kerels op het dak waren geen spoken. Maar die spookkleding was misschien wel van hen. Ze willen hem en zijn vader hier weg hebben. Nou, veel succes met een vader die niet in spoken gelooft. Gaat echt niet lukken. Dan zullen ze toch met iets beters moeten komen, hoor.

Een koele bries waait om hem heen. Dat is gek. Alleen bij hem dwarrelen blaadjes, verder is het doodstil op het kerkhof. Geen takje, geen zandkorrel beweegt. Bor kijkt om zich heen. Maar er is echt niemand te zien. Of toch? Bij de muur klinken stemmen. Geesten?

Bor gaat achter de engel zitten. Wie weet komen ze tevoorschijn en kan hij ze eindelijk zien. Dat zou nou wel eens tijd worden.

Maar krijg nou wat. Als een kronkelende slang glijdt een klimplant langzaam van de boomstam naast hem. Bor voelt zijn hart in zijn keel bonken. De klimplant vormt letters en woorden in het zand naast de grafzerk.

'Wil je mijn vriend zijn?' staat er.

Bor kijkt met grote ogen naar de klimplant. Dus toch... Er is een onzichtbaar, spookachtig iets of iemand die contact met hem probeert te leggen!

Zenuwachtig kijkt hij om zich heen of er niet ergens een grafsteen omhoog is gegaan... Brr, hij rilt ervan. Maar hij is ook wel nieuwsgierig. Met trillende hand

pakt hij een stok en begint in het zand te schrijven.

'Ja, maar wie ben je?'

De klimplant vormt nieuwe letters.

'Kom om klokslag twaalf vanavond hiernaartoe.'

Er klinken weer stemmen. Verschrikt kijkt Bor om zich heen. Er komt iemand aan! Hij maakt zich klein achter het beeld van de stenen engel.

'Wees niet bang,' schrijft de onzichtbare onbekende. 'Blijf zitten waar je zit en verroer je niet. Doe je ogen dicht, want je zult in een brok steen veranderen als je me bij daglicht ziet. Hahaha.'

Bor slikt.

'Geintje,' staat er nu in het zand.

Bor houdt voor de zekerheid toch maar zijn ogen dicht. Je weet maar nooit, want om hier voor altijd versteend achter te blijven... Dat lijkt hem niks.

De stemmen komen dichterbij. Bor herkent ze nu. Het zijn die vervelende jongens van de boerenmarkt. Wat komen die hier doen?

'Ach, kijk nou eens,' klinkt de stem van een van de jongens. 'Wie hebben we hier? Onze waakpoedel Bor.'

Huh! denkt Bor. Tegen wie hebben ze het? Hij zit achter het beeld, dus hem kunnen ze niet zien.

'Je denkt dat ik bang ben voor je, keffertje?' hoort Bor iemand zeggen.

Het klinkt precies als zijn eigen stem. Wie is dit? Degene die net in het zand schreef en vroeg of Bor zijn vriend wilde zijn?

Bor houdt zijn adem in. Hij probeert om de hoek van de engel te kijken, maar de plaaggeesten en degene die met hen praat, staan net in een dode hoek die hij niet kan zien. Het moet wel de geest zijn die net nog in het zand schreef.

'Jij durft,' zegt een van de jongens vals. 'Nou, misschien moeten we de waakpoedel maar eens even iets leren. Want voor dat blaffende hondje zijn we echt niet bang hoor!'

'Pfft,' hoort Bor de geest zeggen.

'Blaffende keffertjes bijten niet.'

'O, dat zullen we nog wel eens zien! En wat heb je trouwens rare kleren aan, ga je naar een piratenfeestje of zo?'

'Ja leuk,' zegt een van de andere jongens, 'we hebben ook zin in een piratenfeestje. Heel jammer dat je ons niet hebt gevraagd.'

Bor houdt zijn adem in.

Hoe gaat dit aflopen?

'Keffertjes die vragen, worden overgeslagen,' zegt de geest.

'Grijp hem!' gilt een van de jongens.

Dan klinkt een afgrijselijke gil. Bor steekt een vinger in elk oor.

Hij durft niet meer van achter de engel vandaan te komen.

Maar dan houdt het gegil op.

'Wat is hier aan de hand?' klinkt een bekende stem.

Bor springt op. Het is een heel bekende stem.

Het is namelijk de stem van zijn vader...